

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou v právní věci žalobců: **a) T.K.**, nar., st. přísl. Srbsko, **b) L. R.**, nar., st. přísl. ČR, oba zastoupeni Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem Příkop 6, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky**, ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, o správní vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30.12.2011, č. j. CPR-7866-2/ČJ-2011-9CPR-V238,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30.12.2011, č.j. CPR-7866-2/ČJ-2011-9CPR-V238 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobcům náklady řízení v částce 13.368,-Kč k rukám právního zástupce Mgr. Vratislava Taubera, advokáta se sídlem Příkop 6, 602 00 Brno a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30.12.2011, č.j. CPR – 7866-2/ČJ-2011-9CPR-V238 žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Brno, č.j. KRPB-18461/ČJ-2011-060026-SV ze dne 18.5.2011. Tímto rozhodnutím bylo cizinci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena na

1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V případě vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodů uvedeného v § 2 tohoto zákona počíná doba k vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Shora uvedené rozhodnutí napadli žalobci žalobou, v níž namítají:

1. Nicotnost některých pasáží výrokové části, které spatřují v tom,

– že žalovaný neměl pravomoc rozhodovat, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování. Novelou zákona o pobytu cizinců č. 165/2006 Sb. bylo ustanovení § 120a nově zformulováno a pravomoc byla přenesena na Ministerstvo vnitra s tím, že byla využita jiná konstrukce – neřeší se, zda „se na osobu vztahuje překážka vycestování“, ale pouze „zda je vycestování možné“. Výrok je tedy zjevně nicotný, neboť žalovaný nemá k tomuto výroku žádný zákonný podklad a rozhoduje v rozporu s čl. 2 LZPS.

- že výrok je v části: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky... V případě vynětí cizince z působnosti zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona počíná doba k vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu.*“ právně neuskutečnitelný, vnitřně rozporný, je zasažen takovou vadou, která znemožňuje považovat tuto část za výrok rozhodnutí. Žalovaný byl v rámci správního rozhodnutí povinen vycházet ze stavu ke dni vydání rozhodnutí. Správní rozhodnutí jsou tzv. individuálními právními akty, jejichž smyslem je konkrétní skutkový stav daný v okamžiku rozhodování podřadit pod právní normu, která je normativním právním aktem. Nelze bez zákonné opory kalkulovat se skutečnostmi budoucími, o kterých není známo, jestli nastanou či nikoli. Policie tímto postupem kříží vlastnosti individuálních právních aktů a normativních právních aktů, kdy vytváří jakýsi hybridní akt, který připomíná institut opatření obecné povahy.

2. Že opakovaně upozorňovali na skutečnost, že žalobce je oprávněn na území pobývat na základě ust. § 87y zákona o pobytu cizinců, neboť dosud nebylo pravomocně skončeno řízení ve věci jeho žádosti vedené u Policie ČR pod spis. Zn. CPBR-16710/CI-2010-064061. Policie tuto otázku neřešila jako předběžnou, ani nevyčkala meritorního rozhodnutí ve věci, ačkoli byla seznámena se skutečností, že žalobkyně podala v předmětné věci odvolání. Rozhodnutí o správním vyhoštění je tak přinejmenším předčasné.

3. Že pobytové kontroly jsou nezákonné a okolnosti uváděné policisty v úředních záznamech jsou nepravdivé. Na tuto odvolací námitku žalovaný ničeho neuvedl, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Není pravdou tvrzení žalovaného, že věc není upravena, když judikatura hovoří minimálně o aplikaci ust. § 9 – 13 zákona o Policii ČR. Protokol pobytové kontroly ze dne 9.4.2011 neobsahuje signaci příslušným policistou (pouze doložku „zpracoval“), či uvedení složení policejní hlídky. Uvedené záznamy se vylučují navzájem, když úřední záznam ze dne 22.3.2011 uvádí, že v daném bytě bydlí žena (přítelkyně spolubydlícího), naproti tomu záznam z 9.4.2011 tvrdí, že v bytě nejsou žádné dámské věci, což je zjevně nepravdivé tvrzení již z pohledu dřívějšího protokolu. Vzhledem k absenci formálních

požadavků a vnitřní rozpornosti úředních záznamů způsobuje skutečnost, že se správní orgán s touto námitkou účastníků nevypořádal, nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce namítá tendenční snahu Policie každé soužití cizince s českým státním příslušníkem považovat za účelové, na základě neprůkazných podkladů, jen svých spekulací.

4. Že posuzování zásahů do soukromého a rodinného života je ze strany správních orgánů zcela tendenční v rovině hmotně-právní i procesně-právní.

- Správní orgán se omezil pouze na dopad rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného života žalobce, pominul však soukromý život. Správní orgán pominul řešit dopady případného vyhoštění do života žalobkyně.

- Žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu, když žalobci výslovně namítli nedostatky závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Dle ustálené judikatury (např. NSS č.j. 5 As 56/2009-63) je tak napadené rozhodnutí zatíženo podstatnou vadou.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 23.2.2012 k jednotlivým žalobním námitkám shora uvedeným uvedl následující:

K námitce ad 1.

- Žalovaný přiznává, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje výrok, dle kterého správní orgán podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb. rozhodl, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb., nicméně žalovaný je přesvědčen, že toto nezpůsobilo nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný ve výrokové části uvedl, že podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Dle žalovaného je tím, i z celého spisového materiálu zřejmé, že nerozhodl správní orgán I. stupně, nýbrž Odbor azylové a migrační politiky MV ČR. Žalovaný i správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu se zákonem, když dožádal Ministerstvo vnitra o vydání závazného stanoviska podle ust. § 149 správního řádu.

- Žalovaný je přesvědčen, že výrok stanovící počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, není nicotný. Poukázal přitom na usnesení NSS č.j. 1 As 106/2010-83.

K námitce ad 2. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

K námitce ad 3. Žalovaný je toho názoru, že úkolem pobytové kontroly nebylo zjistit, zda na uváděné adrese bydlí bratranec žalobce se svojí přítelkyní, nýbrž zda žalobce sdílí společnou domácnost se žalobkyní. Žalovaný je nadále přesvědčen, že pobytové kontroly nebyly prováděny v rozporu se zákonem a byly v daném řízení jedním ze zákonných podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně, ani žalovaný nevyvracel či nepopíral vztah žalobce k občanovi ČR, nicméně neshledal, že by se na žalobce mělo pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvádí, že dle judikatury je nutné vycházet a respektovat činnost policie v rámci pobytové agendy cizinců jako činnost správní na straně jedné a jako typickou činnost policejní na straně druhé. Mezi činnost posléze uvedenou spadá i samotná pobytová kontrola, pro jejíž výkon je – při absenci úpravy v zákoně o pobytu cizinců – potřeba primárně vycházet ze zákona o policii, nikoli ze zákona o státní kontrole. Zákonem o státní kontrole se proto policie bude řídit tam, kde to zákon výslovně stanoví. V ostatních případech,

tj. i v případě působnosti policie pro provádění pobytové kontroly, se aplikuje zákon o policii, který upravuje působnost policie a meze její činnosti, včetně základních povinností policisty (ust. § 9 – 13).

K námitce ad 4.

- Žalovaný tvrdí, že jak vyplývá ze spisového materiálu, správní orgán I. stupně řádně posoudil přiměřenost správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přitom posoudil společenské, rodinné vazby, jakož i vztah se žalobkyní. Dále bral v potaz osobní poměry jmenovaného. Žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

- Žalovaný uvádí, že k odvolacím námitkám týkajícím se závazného stanoviska se vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí, přičemž měl za to, že není zřejmé, že toto odvolání směřuje i proti obsahu závazného stanoviska, a proto nepostupoval dle ust. § 149 odst. 4 správního řádu.

V replice k vyjádření žalované ze dne 12.3.2012 žalobci uvedli, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění, neodůvodňuje, aby cizinecká policie stanovila jakýsi vlastní výrok o této otázce. Žalobci poukázali na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j. 22 A 180/2011- 43. Žalovaný i přes formální a věcné námitky žalobců považoval tyto sporné úřední důkazy za přípustné důkazy. Jak přitom NSS opakovaně judikoval úřední záznam sám o sobě vůbec nic neprokazuje. Správní orgán měl vyslechnout jednotlivé policisty, nebo učinit jiné vhodné opatření, nemohl však námitku opomenout.

Soud posoudil jednotlivé žalobní námitky následovně:

Pokud se týká námitky ad 1. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona pobytu cizinců *vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie ... až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.* Podle ust. § 77 odst. 1 správního řádu *je nicotné takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.* Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že rozhodnutí je ve výrokové části, v němž správní orgán rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování, nicotný pro nedostatek věcné příslušnosti. Ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgán postupoval správně, když si v souladu s ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko ministerstva, zda je vycestování možné. Závazné stanovisko je dle ust. § 149 správního řádu úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Je tak nepochybné, že ačkoliv správní orgán sdělení o možnosti vycestování uvedl do výroku svého rozhodnutí, učinil tak na základě závazného stanoviska, jenž je jedním ze stěžejních podkladů rozhodnutí ve věci samé. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým žalobce argumentuje v replice k vyjádření žalovaného, soud nepovažuje za relevantní, jelikož tento byl dne 30.5.2012 Nejvyšším správním soudem (rozsudek č.j. 3 As 27/2011-89) zrušen a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení. Z odůvodnění tohoto rozsudku NSS, který se týkal stejné námitky, vyplývá, že promítnutí informace, podle níž se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, do výroku rozhodnutí nelze považovat za takovou vadu, která by činila napadená správní rozhodnutí nezákonnými, natož nicotnými. („Obdobně je tomu podle Nejvyššího správního

soudu i s informací, podle níž se na žalobce nevztahuje překážka k vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, kterou prvoinstanční správní orgán rovněž zahrnul do výroku svého rozhodnutí. Rovněž zde je Nejvyšší správní soud toho názoru, že uvedené sdělení mělo být součástí odůvodnění správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu ovšem, že se jedná o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, které je jedním ze stěžejních podkladů pro rozhodnutí ve věci samé, ani v tomto případě nelze považovat jeho promítnutí do výroku za takovou vadu, která by činila napadená správní rozhodnutí nezákonnými, natož nicotnými.“). Skutečnost, že v části výroku rozhodnutí správního orgánu byla použita formulace ne zcela odpovídající aktuální zákonné úpravě, nemůže mít rovněž na zákonnost, resp. nicotnost rozhodnutí vliv. Z části výroku je evidentní, že správní orgán měl na mysli postup dle ust. § 120a odkazující na ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nadepsaný „Důvody znemožňující vycestování“. Žalobní námitka tak není důvodná.

Podle ust. § 77 odst. 2 správního řádu je dále nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobců, že určení počátku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU tak, že doba počíná běžet od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, způsobuje nicotnost výroku rozhodnutí. Ačkoliv soud souhlasí s názorem žalobců, že správní orgán je povinen v rámci rozhodnutí vycházet z právního a skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí, tento princip se vztahuje na aplikaci aktuálně platných a účinných předpisů (v tomto případě zákon o pobytu cizinců) na konkrétní skutkový stav v době vydání rozhodnutí (skutečnost, že cizinec pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu). Dle rozsudku NSS č.j. 1 As 150/2011 – 73, ze dne 25.1.2012, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval stejnou otázkou, nelze v postupu správního orgánu spatřovat žádnou nezákonnost. „S účinností od 24. 11. 2005 byla do § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (novelou provedenou zákonem č. 428/2005 Sb.) včleněna věta druhá, podle níž doba, po kterou nelze cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Smyslem této právní úpravy mělo být podle zákonodárce stanovení doby, od které počíná běžet lhůta pro omezení vstupu na území v souvislosti se správním vyhoštěním cizince. **Podle předchozí právní úpravy doba, po kterou byl cizinci omezen vstup na území, počínala běžet okamžikem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. ještě za pobytu cizince na území. Tímto způsobem fakticky docházelo k neodůvodněnému zkracování doby takového omezení ještě před jeho realizací** (srov. sněmovní tisk č. 916/0, 4. volební období, 2002-2006, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz). *Reductione ad absurdum*, za předchozí právní úpravy nemělo ani smysl ukládat vyhoštění na kratší doby (na rok, možná ani na dva), neboť takto postižený cizinec se vyhoštění mohl jednoduše vyhnout již jen tím, že podal správní žalobu a počkal, až mu uběhla „vyhošťovací“ lhůta (k tomu přiměřeně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 1 As 106/2010 - 74, www.nssoud.cz).... **Stěžovatelka tedy v souladu se zákonem ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí určila, že s odkazem na § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je počátkem doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, okamžik, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.**“ Žalobní námitka není důvodná.

Pokud se týká námitky ad 2. Dle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný*. Žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění navrhl, aby správní orgán řízení přerušil, a to do doby

pravomocného rozhodnutí o odvolání slečny Rusňákové, jakožto druhého účastníka řízení ve věci žádosti pana K. o povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán návrhu na přerušení řízení nevyhověl s odůvodněním, že dle § 64 odst. 3 správního řádu neshledal, že existují naléhavé důvody pro toto přerušení. Žalobci v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o správním vyhoštění znovu poukazovali na podané odvolání žalobkyně, ze kterého žalobci dovozovali, že rozhodnutí Služby cizinecké policie č.j. CPBR-16710-6/CI-2010-06406, kterým se řízení o žádosti povolení k přechodnému pobytu zastavuje, dosud není pravomocné. Žalovaný se s odvolací námitkou vůbec nevypořádal, pouze konstatoval, že řízení o žádosti žalobce bylo dne 22.11.2010 usnesením zastaveno s tím, že toto usnesení nabylo právní moci dne 13.12.2010 a nelze tedy souhlasit s námitkou účastníka řízení, že zde pobývá ve smyslu ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. Ačkoli žalovanému bylo bezpečně známo, že ve věci řízení o žádosti, byť na usnesení o zastavení řízení byla již vyznačena doložka právní moci, bylo podáno odvolání druhou účastnicí řízení, nepostupoval žalovaný v souladu se zákonem, když řízení nepřerušil. Dle ust. § 57 odst. 2 správního řádu *probíhá-li před příslušným správním orgánem... řízení o předběžné otázce... postupuje správní orgán podle § 64.* Dle ust. § 64 odst. 1 písm. c) pak *správní orgán řízení usnesením přeruší, probíhá-li řízení o předběžné otázce.* Přestože ustanovení § 64 odst. 1 hovoří o možnosti (nikoli nutnosti) správního orgánu řízení přerušit, stanoví § 57 odst. 2, že správní orgán takto postupuje (musí postupovat) vždy. Vzhledem k tomu, že skutečnost, zda řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu žalobce je pravomocně ukončeno či nikoliv, je pro průběh řízení o vyhoštění stěžejní, byl žalovaný povinen řízení přerušit, a to do doby pravomocného rozhodnutí o odvolání. Žalobní námitka je důvodná.

Pokud se týká námitky ad 3. Správní řízení je ovládáno zásadou vyšetřovací (zásadou oficiality), kdy dle ust. § 50 odst. 2 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán.* Dle § 50 odst. 4 potom *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co navrhli účastníci.* Záleží na správním orgánu, zda posoudí, že je dle ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, svůj postup však musí řádně odůvodnit. Ze samotné skutečnosti, že některé podklady jsou mezi sebou navzájem v rozporu, nelze dovozovat, že správní orgán postupoval nezákonně. Pro závěr správního orgánu, že žalobce se žalobkyní spolu pobývají jen přes víkendy, a to ani ne každý víkend, a nežijí spolu ve společné domácnosti, postačují jako důkazy protokoly o vyjádření obou účastníků řízení a protokol svědkyně – matky žalobkyně. Úřední záznamy tak sloužily jen jako další podklady pro vedení správního řízení. Soud se přiklání k závěru, že ačkoli žádná z pobytových kontrol neprokázala přítomnost žalobkyně v bytě žalobce, vztah žalobce se žalobkyní nebyl v průběhu správního řízení vyvracen či popírán. Správní orgán nicméně neshledal, že by jejich vztah dosahoval takové intenzity, že by se na žalobce mělo pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Na zákonnost rozhodnutí nemohou mít vliv ani žalobcem namítané formální nedostatky úředních záznamů spočívající v absenci podpisu příslušného policisty či uvedení složení policejní hlídky. Žalobní námitka není důvodná.

Pokud se týká námitky ad 4. Dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Dle judikatury (rozsudek NSS č.j. 9 As 107/2011-74, ze dne 12.4.2012) *nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života v důsledku správního vyhoštění představuje ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona*

o pobytu cizinců překážku, pro kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Je však nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce byl v průběhu správního řízení ohledně prokazování případného zásahu do soukromého života nečinný, nesnažil se intenzitu svého soukromého života prokázat, ačkoli měl možnost. Žalobce namítal pouze obecná tvrzení, že správní orgány se dostatečně nezabývaly zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého života žalobce, tyto však nemohou pro svou bezobsažnost obstát. V průběhu řízení nedal žalobce nikterak najevo, že by si na území České republiky vybudoval jakékoli ekonomické, společenské či kulturní vazby, které by měly vliv na nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Na základě protokolu o vyjádření účastníka správního řízení je prokázáno, že žalobce není na území České republiky ani zaměstnán, pouze vypomáhá strýci v pekárně. Z ust. § 119 odst. 2 vyplývá, že správní orgány jsou povinny posuzovat toliko nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života *cizince*, z ustanovení nevyplývá povinnost se zabývat rovněž nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života dalších osob. Žalobní námitka tedy není důvodná.

Dle ust. § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Z odvolání žalobce (bod VIII.) je zřejmé, že odvolání směřuje nejen proti tendenčnímu postupu správního orgánu I. stupně, ale rovněž proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra (např. část odvolání „Je tak zřejmé, že se Ministerstvo při vydání závazného stanoviska důsledně řešenými otázkami nezaobíralo...“) Soud souhlasí s námitkou žalobců, že ačkoli se odvolací orgán neztotožnil s názorem žalobců, bylo jeho povinností si v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Jelikož tak neučinil, zatížil řízení podstatnou vadou, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. (rozsudek NSS, č.j. 5 As 56/2009-63 ze dne 23.9.2010 *jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*). Námitka žalobců je tedy důvodná.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek žalobců soud dospěl k závěru, že je nutno napadené rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro byť z části důvodné žalobní námitky. Věc vrací žalované k dalšímu řízení se závazným právním názorem uvedeným k jednotlivým důvodným žalobním námitkám.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení. Na nákladech řízení zástupce žalobce účtoval za 3 úkony právní služby a 3x náhradu hotových výdajů s tím, že je plátcem DPH a zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,-Kč. Na náhradě nákladů řízení zástupci žalobce náleží za 3 úkony právní služby, tj. první porada s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) a písemné podání podle § 11 odst. 1 písm. d) podle vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění do 31.12.2012 a za 1 úkon právní služby – odměna podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 2 ve výši 2.100,-Kč. Ke každému úkonu právní služby náleží

náhrada hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300,-Kč, celkem tj. 900,-Kč. Celkovou částku 7.200,-Kč soud navýšil podle ust. § 12 odst. 4 na částku 8.640,-Kč, po navýše o DPH jde o částku 10.368,-Kč a za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,-Kč činí náklady žalobců celkem 13.368,-Kč, kterou je žalovaná povinna zaplatit do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. května 2013

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Marie Šeregelyová